

เขษมเส็นหา

โดย

ศุติธาร

ศุติธาร

เขษมเส็นหา

เชลยเสนาหา.. by คีตะธารา

ประเภท : วรรณกรรมสำหรับผู้ใหญ่ อายุตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไป

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537
ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งในหนังสือเล่มนี้
มิฉะนั้นจะถือว่ามีความผิดตามกฎหมาย

จำนวนหน้า : 490 หน้า

ราคาเต็ม : 409 บาท

ราคาขาย ebook : 239 บาท

บรรณาธิการ : พี่เจ๊ียบ คีตะธารา

ปก : พี่เจ๊ียบ คีตะธารา (เครดิตภาพจากอินเทอร์เน็ต)

จัดจำหน่ายในรูปแบบ EBOOK , EPUB , หนังสือ

งานวรรณกรรม ภายใต้นามปากกา “คีตะธารา”

ได้จัดลิขสิทธิ์เอาไว้ทุกเล่ม

ห้ามมีการคัดลอก ดัดแปลงหรือลอกเลียนไม่ว่าจะด้วยเทคนิคการ ตัดต่อหรือใด ๆ ที่สื่อเจตนาว่าละเมิดผลงานทุกกรณี แม้จะเป็น การคัดลอกในบางส่วนที่ชื่นชอบเอาไปใส่ในงานเขียนของตนล้วนมีความผิดทางกฎหมายทั้งสิ้น

คำนำ

สวัสดีค่ะ พบกับคิตะธาราอีกครั้งนะคะ นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวความรักของชายหญิงคู่หนึ่งที่ไม่ยอมเปิดเผยความรู้สึกของกันและกันให้ต่างฝ่ายได้ทราบถึงความรู้สึกของหัวใจที่ต่างก็มีให้กัน ทั้งที่ทั้งสองรักกันอย่างมากมาย ด้วยคุณสมบัติของฝ่ายหญิงที่ผูกมัดหัวใจของเขานำให้เกิดเป็นความเขย่งขึ้นไปได้ปริยาย ในขณะที่ฝ่ายหญิงที่เฝ้ารักเฝ้าดูแลเอาใจใส่เขาเพราะรัก หวังว่าสักวันเขาก็จะเห็นความดีแล้วรักเธอเหมือนที่เธอรักเขาแล้วยอมมอบให้ทุกอย่าง

มันไม่ใช่เฉพาะคุณสมบัติของชายา นางเอกในเรื่องแต่มันเป็นคุณสมบัติของผู้หญิงทุกคนที่มีความรักและรักเป็นแต่เพราะความเป็นผู้หญิงจึงไม่กล้าจะปริปากถามออกมาตรง ๆ จึงได้แต่แสดงความรักออกมาทางการพฤติกรรม ซึ่งอาจจะมีผู้หญิงหลาย ๆ คนเป็นแบบนี้ ลองติดตามเรื่องราวของชายาและสารทศคุณะคะว่าจะสนุกและมีสาระอะไรที่น่าสนใจบ้าง

ท้ายนี้ขอให้ผู้อ่านทุกท่านมีความสุขและสนุกกับนิยายเรื่องนี้ และใคร่ขอความอนุเคราะห์ช่วยเป็นแรงใจให้คิตะธाराต่อไปด้วยนะคะ เพราะหากไม่มีท่านผู้อ่าน คิตะธาราก็คงจะอยู่ได้ยากเพราะว่าถึงแม้จะรักในการเขียน แต่ถ้าไม่มีท่านผู้อ่านให้การสนับสนุนงานเขียนก็คงไม่สามารถมีต่อไปได้ เพราะฉะนั้น หากมีอะไรที่ต้องการติชมหรือให้คำแนะนำ แม้แต่เสนอพล็อตเรื่อง เชิญติดต่อมาที่ เฟสบุ๊คนะคะ ด้วยรัก

คิตะธารา

๑

ผู้หญิงคนใหม่ที่สามีหลงรัก

ปลายนิ้วเรียวยาวราวลำเทียนบรรจงหยิบเสื้อผ้าของ

สารทษ์ บุคคลที่ได้ชื่อว่าเป็นสามีออกมาจากกระเป๋าดำเดินทาง
หลังจากที่เขาเพิ่งบินกลับมาจากต่างประเทศ เมื่อเสร็จงาน

แต่แล้วหัวใจของเธอก็ต้องไหวจนสั่นสะท้านเมื่อ
มองเห็นบราเซียร์กับซับในยี่ห้อดังของสตรีที่สอดอยู่ประปรนกับ
เสื้อผ้าของเขา มันแสดงให้เห็นเธอได้รู้ว่า เขาไม่ได้อยู่เมืองนอก
เพียงลำพัง ข้างกายของเขามีใครคนหนึ่ง

ชายา หญิงสาววัยยี่สิบสี่ปี สดุดมหายใจเข้าปอดลึก
ก่อนจะสลัดความรู้สึกนึกคิดที่กรุ่นอยู่ในหทัยจะให้หลุด
รอดไป แต่ก็ต้องคุ้ยขึ้นมาอีกระลอก เมื่อมองเห็นภาพถ่ายคู่ของ
สารทษ์กับหญิงสาวที่สวยพราววัยไล่เลี่ยกับเขา ทั้งคู่ถ่ายภาพ
ร่วมกันด้วยใบหน้าที่เปื้อนยิ้ม เจ้าหล่อนอยู่ในวงแขนของเขาที่
ตะกองกอดอย่างสนิทสนม

ชายาลุกขึ้นแล้วกำมือแน่น ก่อนจะหลับตานิ่งจนเปลือก
ตาบิบลูกน้ำจนตาจนเจ็บ นี่มันไม่ใช่ครั้งแรก เธอบอกตัวเองอีก
ครั้งก่อนจะหยิบเสื้อผ้าของเขาออกมาแล้วเตรียมนำไปซัก

“ชานา คุณอยู่ไหนครับ..”

น้ำเสียงทุ้มที่กั้นหูดังแว่วเข้ามาในโสตประสาทของเธอ

“อยู่ไหนครับชานา..”

เสียงเรียกนั้นดังมาอีกครั้ง ทำให้เธอจำต้องละมือแล้ว เดินออกจากห้องแต่งตัวไปยังห้องนอนขนาดใหญ่ ทอดสายตามองไปยังร่างสูงใหญ่ด้วยความสูงเกือบร้อยเก้าสิบเซนฯ ของชายหนุ่มวัยสามสิบปี ที่ยังนอนเหยียดยาวอยู่อย่างสบายอารมณ์

“อยู่นี่กะ มีอะไรกะ..”

เธอร้องถามพร้อมกับเดินไปหยุดที่ข้างเตียง

“เปล่าครับ ผมเพิ่งแค่ตื่นมาแล้วไม่เห็นคุณ..”

ดวงตาคมกล้าที่ฉายแววฉลาดกวาดมองมายังดวงหน้า เรียวสะอาดของเธอ ก่อนจะทรงกายลุกนั่งแล้วเหวี่ยงผ้าห่มออกจากร่าง

“วันนี้ไปทำงานหรือจะหยุดกะ..”

“ที่แรกว่าจะหยุดแต่ผมมีนัด..”

สารทศพุทศบก็เดินไปยังห้องน้ำ แต่เหมือนนี่กะไร ออกจิงหันกลับมาหาเธอ

“ช่วยจัดห้องให้ผมทีนะครับ ผมจะมีแขกมาพัก..คนนี้สำคัญกับผมมาก ..”

เธอมองหน้าคมขริมที่หล่อเหลาหมดจดนิ่ง

“ผู้หญิงหรือคะ..”

เธอถามอย่างตรงประเด็น แล้วคิดในใจว่า “อีกแล้วหรือนี่” ที่เธอจะต้องทนเห็นเขาคลอเคลียกับผู้หญิงที่เขามักจะพาเข้ามาพักที่บ้าน ราวกับที่บ้านหลังนี้เป็นโรงแรมแล้วมีเธอเป็นแม่บ้านที่คอยปรนนิบัติดูแลผู้หญิงเหล่านั้น

“ครับ คนนี้สำคัญกับผมมากจริง ๆ ช่วยจัดห้องให้ดี เพอร์นิเจอร์เครื่องใช้ขอเป็นอย่างดีที่สุดทุกอย่างเลยนะครับ เธอค่อนข้างเป็นคนละเอียดสักหน่อย..”

“ค่ะ..”

เธอขานรับทั้งที่ใจยังเจ็บ

“ช่วยจัดหาสาวใช้ไว้คอยรับใช้เป็นการส่วนตัวสักคนด้วยนะครับนาย..”

สารทรีสั่งต่อ

“ขื่อนี้ฉันไม่ขอรับปากนะคะ เพราะว่า..”

เธอหยุดพูด เมื่อรู้สึกเหมือนจะมีก้อนอะไรสักอย่างมันเล่นมาจุกที่ลำคอจนตึบ ทำให้เขาเดินกลับมาหาแล้วหยุดมองหน้าหวานละไมที่มีความสูงร้อยหกลีบสามเซนฯ เมื่อต้องมาขึ้นเผชิญหน้ากับเขาทำให้ร่างบางดูเล็กลงไปถนัดตา

“มีอะไรหรือครับ..”

สารทษ์พยายามจะอ่านสีหน้าและแววตาที่ดูเรียบนิ่งของเธอ

“ไม่มีค่ะ..”

เธอพูดจบก็หมุนร่างกายจะออกไปจากห้องแต่ฝ่ามือใหญ่กลับรวบต้นแขนกลมกลิ้งไว้แล้วรั้งให้เธอหันกลับมาหา

“คุณไม่พอใจหรือครับ..”

“เรื่องอะไรล่ะคะ..”

เธอยิ้มเปลือย ๆ เมื่อซ่อนสายตามองหน้าเขา

“ไม่มีหรอกค่ะ อย่าคิดมากเกินไป..”

เธอพูดจบก็เตรียมจะเดินหนีแต่เขากลับรวบร่างบางให้หันมาหาแล้วมองใบหน้านานนั้นนิ่งเหมือนต้องการจะค้นหาในสิ่งที่เขาต้องการให้พบแต่ก็ไม่มีแม้ร่องรอยสักนิด

“คุณไม่พอใจที่ผมพาผู้หญิงอื่นเข้ามาพักในบ้าน ไช้ไหม..”

“ทำไมคิดแบบนั้นล่ะคะ เธอเป็นแขกคนสำคัญของคุณ อีกทั้งบ้านนี้ก็เป็นบ้านของคุณ ฉันแค่คนอาศัยเท่านั้นจะไม่พอใจได้ยังไงล่ะคะ อย่าคิดมากเกินไปค่ะ ฉันจะรีบจัดการให้..”

เธอบอกเขาพร้อมกับยกมือปิดมือเขาออกจากต้นแขนของเธอแล้วเดินออกไปท่ามกลางสายตาของเขามองตามไปด้วยความผิดหวัง

อาหารเช้าถูกกล่าวถึงเข้ามายังโต๊ะอาหารเมื่อสารทซ์ผู้เป็นประมุขของบ้านเข้าประจำที่เก้าอี้ตัวเดิม ตามด้วยร่างบางอรชรของซาฮา ผู้เป็นภรรยาของเขานั่งอยู่ตรงข้าม

“ธัญญาเธอจะรับอาหารเช้าไม่ช้าก็นะครับซาฮา เธอชอบอาหารประเภทไม่มีไขมันหรือมีน้อยที่สุด อาหารไทยประเภทแกงกะทิหรือผัดทอด ใ้ห้คงได้เลยนะครับ..”

“เธอจะมาเมื่อไหร่คะ..”

“ทันทีที่คุณจัดทุกอย่างเรียบร้อยแล้วครับ..”

เธอมองหน้าเขานึกอยากจะบอกเขาเหลือเกินว่า เธอไม่มีวันที่จะจัดเสร็จ แล้วจะไม่จัดด้วย แต่ก็ทำได้แค่คิด

“ธัญญาเธอเป็นเลขาของผมครับ เดิมทีเราเรียนมาด้วยกัน สนทนกันมานานแต่เธอไปเรียนที่เมืองนอกหลายปีเลยห่างกันไป ตอนนี้เธอกลับมาและมาช่วยงานผมที่บริษัท..”

“เธอไปดูงานกับคุณด้วยหรือเปล่าคะ ไข่เธอใหม่..”

สารทซ์ซ่อนสายตามองหน้าเธอ

“ขอโทษค่ะ ฉันไม่ตั้งใจจะละลาบละล้วง แต่เพราะฉันเปิดกระเป๋าดูเส้นทางของคุณเพื่อจะนำของในนั้นออกมาแล้วบังเอิญเห็นมีภาพถ่ายของคุณกับผู้หญิงที่สวยงาม ๆ คนหนึ่ง..”

“ใช่ครับ นั่นแหละธัญญา..”

เขาเอ่ยยิ้ม ๆ เมื่อนึกถึงเจ้าหล่อนขึ้นมา

“ธัญญานอกจากสวย ยังฉลาด บุคลิกดี เธอมีความเชื่อมั่นใจตัวเองสูง เป็นผู้หญิงที่ผมสามารถเดินเคียงข้างได้อย่างไม่อายใคร ทุกคนเมื่อมองเห็นเราสองคน จะมองด้วยสายตาที่ชื่นชมระคนอิจฉา..”

เธอสังเกตดูสีหน้าของเขาในยามที่พูดถึงผู้หญิงคนนั้น ด้วยหัวใจที่เจ็บแปลบ

“เธอสามารถช่วยงานผมได้อย่างดี ทำให้ผมมีเวลาพักผ่อนมากขึ้น เธอเก่งมาก ๆ ผมดีใจและภูมิใจที่ได้เธอกลับคืนมา..ผมจึงอยากจะให้เธอมาอยู่กับผม..”

คำพูดของเขาทุกคำมันเหมือนคมมีดที่ถูกกลับมาอย่างคมกริบ เมื่อผ่านออกมาเป็นน้ำเสียงที่ทุ้มนุ่มละมุน มันเหมือนกับเขากำลังกรีดกระหน่ำคมมีดลงมาบนหัวใจของเธอจนบาดลึกและเจ็บปวดอย่างสาหัส

“ผมไม่อยากเสียเธอไป..”

เขามองหน้าหวานละไมของเธอก่อนจะยื่นมือใหญ่
สะอากมารวบมือบางที่วางอยู่บนโต๊ะอาหารมากุมไว้

“ผู้หญิงคนนี้ คือคนที่ผมรัก..”

เธอมองหน้าเขาแทบทันที

“ผมรักเธอจริง ๆ นะครับชายา ผมต้องการเธอ ช่วยผม
หน่อยเถอะนะ แล้วกรุณาเห็นใจในความรักของผมที่มีต่อเธอ
คนนั้นด้วย..ผมอยากจะอ่อนวอนให้คุณเห็นใจแล้วเข้าใจ
ความรู้สึกของผม..ผมรักเธอมากจริง ๆ ครับ..ผมอยากจะถนอม
เธอไว้กับผมทุกเวลาทุกนาที ผมอยากจะมีเธอ..”

เธอเมินหน้าหลบสายตาของเขาพร้อมกับดึงมือออกมา
จากมือใหญ่ของเขา

“ทานอาหารเถอะค่ะ เดี่ยวจะเย็นหมด..”

ชายาบ่ายเบี่ยงด้วยเรื่องอาหารทั้งที่จริงเธอไม่อาจจะทน
ฟังคำสารภาพรักจากปากของเขาที่บอกว่ารักผู้หญิงอื่นที่ไม่ใช่
เธอได้ และมันก็ทำให้เธออยากจะเห็นผู้หญิงคนนี้ขึ้นมา ว่า
เพราะอะไรเขาถึงได้รักหล่อน เพราะอะไรเขาถึงอยากจะเก็บ
หล่อนไว้กับตัว หล่อนมีดีอะไร

“ฉันจะจัดให้เสร็จภายในวันนี้ก็แล้วกัน ส่วน
เฟอร์นีเจอร์ แล้วของใช้ของเธอ ฉันขอเวลาพรุ่งนี้อีกวัน..มะรีน
คุณก็สามารถพาเธอเข้ามาอยู่ได้..”

เขายิ้มกว้างเมื่อรับกระเป๋าเอกสารกับถุงเนื้อดีมาจากมือ
บางเมื่อเธอนำมาส่งให้เขาที่รถแล้วถอยออกไปยืนรอจนเขาเข้าไป
นั่งในรถโดยมีนายอำนาจเป็นคนขับรถพาเขาออกไป

“รักกันหรือ เธอคือคนที่คุณรักกันหรือคุณสารทษ์ แล้ว
ฉันล่ะ..คุณรู้สึกกับฉันอย่างไรนอกจากเห็นฉันเป็น..ทาสคน
หนึ่ง..”

เธอคิดในใจเมื่อมองคุณรถของเขาไปจนลับไปจากสายตา
ด้วยหัวใจที่เจ็บลึก ชายาแต่งงานกับเขาตั้งแต่เธออายุได้สิบเก้า
ยังเรียนอยู่ในรั้วมหาวิทยาลัยด้วยซ้ำ แต่ก็จำต้องแต่งงานกับเขา
เพราะคำสั่งของพ่อกับแม่

หลังจากนั้นเธอเข้ามาอยู่กับเขาแล้วขอร้องเขาขอเรียน
จนจบปริญญาตรี แล้วก็ทำหน้าที่ภรรยาอยู่กับบ้าน ดูแลทุก
อย่างในบ้าน อาหาร เสื้อผ้า เธอดูแลเขาอย่างไม่บกพร่อง แต่
ต้องเจ็บปวดทุกครั้งที่ต้องทนเห็นเขาพาผู้หญิงแหวะเวียนเข้ามา
พักที่บ้านแทบไม่ซ้ำหน้า

จนเวลาผ่านไป เธออายุได้ยี่สิบสี่ปี ก็ยังไม่เคยสักครั้งที่เขาจะพาเธอออกงานหรือพาไปเที่ยวที่ไหน และยังไปกว่านั้นคือ เธอยังไม่เคยทำหน้าที่ของภรรยาอย่างสมบูรณ์ เพราะเขาไม่เคยคิดที่จะแตะต้องเธอ ไม่เคยคิดที่จะพิจารณาเธอเลยสักครั้ง

“ช่วยกันจัดห้องพักทางปีกซ้ายนะจ๊ะ เฟอร์นีเจอร์ทุกชิ้นย้ายออกไปเก็บไว้ที่ห้องเก็บของให้หมด..”

“อีกแล้วหรือคะคุณชายา..”

สายพินหญิงวัยสามสิบเศษร้องถามพลางสังเกตสีหน้าของนายสาวที่หล่อนเห็นมานานหลายปี

“คนนี้เขารักจริงจ่ะ..ต้องดูแลเป็นพิเศษหน่อย..”

เธอพูดเพียงเท่านั้นก็รีบดูแลสาวใช้ให้ขนย้ายข้าวของออกจากห้องนี้แล้วออกไปเลือกหาเฟอร์นิเจอร์ที่หรูหราชุดใหม่ราคาสูงลิ่วเข้ามา

“อีกแล้วหรือจ๊ะชายา..”

จิตรাত্রี หญิงวัยเกือบสี่สิบที่สวยพราวดูสง่างาม เอ่ยออกมาเบา ๆ หลังจากที่เขาใช้แอบไปกระซิบบอกหล่อนว่า สารทน์น้องชายคนเดียวกำลังจะพาผู้หญิงคนใหม่เข้ามาอยู่ในบ้าน

“ทำไมตามใจเขาแบบนี้ล่ะจ๊ะ..”

เธอยิ้มขึ้น

“จะให้ชายาทำยังไงล่ะคะ ในเมื่อเขาก็บอกตรง ๆ ไม่ได้
หลบซ่อนสักหน่อย ดีเสียอีกที่เขาอยู่ในสายตา..”

“ฟังพูดเขา สามีนะจะชายาไม่ใช่ของใช้ จะได้ยอมให้
คนอื่นยืมไปใช้ได้..”

เธอยังคงยิ้มละไมเมื่อคู่สาวใช้ช่วยกันทำความสะอาด
ห้องแล้วเปลี่ยนผ้าปูที่นอน ผ้าคลุมเตียง แล้วขนย้ายเฟอร์นิเจอร์ชุด
ใหม่เข้ามา

“จะมาเมื่อไหร่..”

“คงมะรืนนี้ล่ะ..”

เธอหันมายิ้มให้จิตรাত্রี

“ชายาอยากเห็นจังเลย ตื่นเต้นมากด้วย เพราะคุณสารทน์
บอกว่า เธอเป็นผู้หญิงที่เขารัก..”

“หา! เขาบอกชายาแบบนั้นหรือจ๊ะ..”

“ล่ะ ชายาก็เลยอยากจะได้เห็น ว่าเธอมีลักษณะอย่างไรถึง
สามารถครองหัวใจของเขาได้..”

คำพูดประโยคหลังมันแผ่วเบาจนคนฟังรับรู้ได้แล้ว พยายามที่จะอ่านสีหน้าและแววตาของเธอ แต่ก็ไม่สามารถทำได้เพราะเธอมีแต่รอยยิ้ม

“พีตริมาก็คือ ช่วยขายาเลือกสีของม่านหน่อยนะคะ ขายาไม่ทราบว่าผู้หญิงที่เรียนจบสูง ๆ มีรสนิยมดีเขาจะชอบสีอะไร แต่ขายาให้เขาเปลี่ยนวอลเปเปอร์ที่ห้องเป็นสีเขียวอ่อน พีตริว่าผ้าม่านควรจะเป็นสีเดียวกันดีไหมคะ..”

เธอหันมาถามพร้อมกับหยิบหนังสือที่เป็นแบบของผ้าม่านพร้อมสีและลวดลายมากมายออกมาเปิดให้จิตราตรีได้มอง หล่อนมองหน้าเธอด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูก เพราะหากเป็นหล่อน ตามีกล้าพาผู้หญิงเข้าบ้าน เป็นต้องฟังกันไปข้างหนึ่ง

ยิ่งได้ยินเขามาสารภาพว่ารักผู้หญิงคนนั้นด้วยแล้ว หากเป็นหล่อน หล่อนจะไม่ยอมให้เขาพูดจบด้วยซ้ำ เลยไม่เข้าใจว่าทำไมขายาถึงได้เฉยนัก หรือเพราะเธอไม่รักน้องชายของหล่อน จึงไม่รู้รู้สึกหวงแหนแล้วเจ็บปวด

“คุณขายาเรียกพวกเรามีอะไรหรือคะ..”

สายพินเดินนำหน้าสาวใช้อีกสองคนพร้อมกับแม่บ้าน
เข้ามา

“ฉันอนุญาตให้ทุกคนกลับไปพักผ่อนที่บ้านสามเดือน
นะจ๊ะ..”

“หา!! คุณชายจ้างพวกเรามากหรืคะ พวกเราทำงาน
ไม่ดีหรืคะ..”

ขงไคร้องถามด้วยสีหน้าที่ตื่นตระหนก

“ไม่หรวก บอกแล้วไงว่าให้กลับไปพักผ่อนที่บ้านได้
สามเดือน ตั้งแต่ฉันเข้ามาอยู่ที่นี่ จำได้ว่า ยังไม่เคยมีใคร ได้กลับ
บ้านเกินสองวันเลย..”

สายพินมองหน้าเธออย่างสังเกต

“เพราะอะไรคะคุณชายา..”

เธอนิ่งไปชั่วขณะ

“อยากจะขอร้อง ให้ไปจากบ้านนี้สักสามเดือน แล้วรีบ
กลับมาเมื่อครบกำหนด โดยไม่ต้องถามเหตุผลจะได้ไหม..”

เธอหันไปหยิบซองเงินเดือนสามเดือนล่วงหน้าและเงิน
พิเศษ ส่งให้ทุกคน

“เมื่อครบสามเดือนแล้ว ขอให้รีบกลับมานะจ๊ะ อย่าเถร
โกลไปทำงานที่อื่นอย่างเด็ดขาด เข้าใจไหมจ๊ะ..”

ทุกคนยอมรับซองเงินเดือนมาจากเธอทั้งที่ถึงงุงง
นักหนาว่าเพราะอะไรถึงให้พวกเขากลับบ้าน หรือเธอจะจ้าง
คนใหม่เข้ามาหรือเป็นเพราะพวกเขาทำงานไม่ดี

“ไม่ใช่ว่าทุกคนทำงานไม่ดี หรือเพราะฉันจะจ้างคน
ใหม่เข้ามา แต่อยากจะให้กลับไปอยู่กับครอบครัวบ้างเท่านั้น”

“เท่านั้นจริงหรือคะ..”

“จ๊ะ..”

เธอตอบเบา ๆ แล้วก็ลุกจากไปท่ามกลางสายตาของสาว
ใช้ที่หันหน้าเข้าหากันเพื่อพูดคุยในสิ่งที่สงสัย

เสียงรถแล่นเข้ามาในบ้านที่เป็นเรือนหอของเธอกับเขา
ในตอนสามทุ่มเศษ ทำให้มือเรียวที่กำลังบรรจงวาดภาพด้วย
แท่งถ่านเครยงซึ่งเป็นงานอดิเรกที่รักต้องหยุดลงอย่างรวดเร็ว
เธอออกไปยังระเบียงหลังห้องนอนทอดสายตามองไปยังลาน
จอดรถด้วยหัวใจที่สั่นระรัว

สายตาคมมองปราดไปยังร่างเล็กบางที่ก้าวลงมาจากรถ
หลังจากที่紗ทซ์เปิดประตูออกให้หล่อน แม้จะมองจากที่สูง
บริเวณชั้นสองของบ้าน ก็ยังสามารถมองเห็นถึงความสวยที่
โดดเด่นของหล่อน อีกทั้งเสื้อผ้าแพรพรรณที่สวมใส่ยังบ่งบอก

ถึงฐานะทางการเงินและรสนิยมของหล่อนได้เป็นอย่างดี มิหนำ
เขาดึงขึ้นขอบหล่อนนัก

“นี่หรือคะบ้านคุณ..”

ธัญยาหญิงวัยเกือบสามสิบที่สวยงามด้วยรูปร่างสูง
เรียวสะท้านใจ ที่ดูสง่างามด้วยบุคลิกที่แสดงออกถึงความมั่นใจ
ในตัวเองสูง หล่อนกวาดสายตามองไปรอบบ้านที่ประดับด้วย
ไฟรอบบริเวณ ตัวบ้านสามชั้นในสไตล์เมดิเตอร์เรเนียนที่เน้น
ความปลอดโปร่ง

ประตูหน้าต่างเน้นกระจกที่เปิดออกรับลมได้ตลอดรอบ
ทุกทิศทางหอมล้อมด้วยไม้ไทยนานาชนิด ที่ส่งกลิ่นหอม ทั้ง
เข้าสายบ้ายเย็นค่ำแม้นยามค่ำคืนก็ยังมิกลิ่นหอมของดอกราตรีที่
โชยกรุ่น

ธัญยากวาดสายตามองตัวบ้านที่มีความกว้างถึงหนึ่งร้อย
ห้าสิบตารางวา บนเนื้อที่กว่าห้าไร่ ห้างออกไปทางด้านขวา มี
บ้านอีกหลังที่โดดเด่นไม่แพ้กันด้วยความกว้างใหญ่ที่ใกล้เคียง
อยู่ในรั้วเดียวกัน

“นั่นคงเป็นบ้านของคุณสันต์ใช่ไหมคะ..”

“ครับ นั่นคือบ้านของพี่สันต์กับพี่จิราตรีพี่สาวของ
ผม..”

เขาแนะนำก่อนจะยกมือแตะแผ่นหลังเปลี่ยนในชุดเล็ก
สีดำ ขาวแก่เข่า ตัวเสื้อคว้านด้านหลังโชว์ให้เห็นถึงความเนียน
ของแผ่นหลังวาดลงไปหาสะโพกอบและช่วงขาที่ยาวเรียว

“สายพิน สายพิน เพียงใจ..ชงโค ไปไหนกันหมด..”

สารทพัทธัญญาเข้ามาด้านในพร้อมกับร้องเรียกหาสาว
ใช้หมายจะให้ออกไปยกกระเป๋าสื่อผ้าของหล่อนขึ้นไปเก็บ แต่
ก็เงยกริบ

“รออยู่นี้ก่อนนะครับผมจะไปหาสาวใช้ให้จัดหา
เครื่องคั้มาให้คุณ..”

เขายกมือแตะที่แก้มของหล่อนแล้วมองลึกเข้าไปใน
ดวงตาสีฟ้าพราวของหล่อนที่ขุ่นขึ้นมองอย่างมีความหมาย

“มาเร็ว ๆ นะคะ..”

เจ้าหล่อนร้องบอกเมื่อฝั่งริมฝีปากเคลือบลิปสติกมุกไป
ยังแก้มของเขาเบา ๆ ก่อนจะมองไปรอบตัวเมื่อเขาก้าวออกไป
หล่อนไปสะดุดตากับภาพเขียนจากแท่งถ่านkreosซึ่งเป็นภาพ
คู่ ในชุดวิเว้าของเขาและชายซึ่งภาพวาดลอกเลียนมาจาก
ภาพถ่ายขนาดใหญ่ที่แขวนอยู่ยังผนังห้องนอนของชายa เร็ว
เท่าความคิดหล่อนหยิบภาพนั้นขึ้นมามองอย่างพิจารณา

หญิงสาวในภาพมีรอยยิ้มที่หวานจับใจ แววตาสดใส แสดงออกถึงสุขภาพจิตที่ดี ดูสวยสะอาดและเข้ามานอนอยู่ในที่

“ภรรยาของคุณล่ะสินะ..”

หล่อนคิดในใจก่อนจะวางไว้ที่เดิมเมื่อเขาเดินกลับมา

“ไม่มีใครอยู่เลยสักคน คุณรอตรงนี้นะครับผมจะไปถามชายา..”

“ชายา?..”

“ภรรยาของผมครับ..”

เขาแนะนำก่อนจะหันหลังเตรียมขึ้นบันได แต่ก็ต้องหยุดกึกเมื่อชายาก้าวลงมาแล้วหยุดตรงหน้าของเขา ก่อนจะมองมาหาธัญญา ด้วยสายตาที่ไม่บ่งบอกอารมณ์ สีหน้าเรียบสะอาดเรียบนิ่ง

“ชายา..มาพอดีเลย นี่ไงครับธัญญา..”

เธอมองตรงไปหาหาธัญญาที่เช็ดหน้าขึ้นเมื่อกวาดสายตามองมายังร่างบางออรชรของหญิงสาววัยยี่สิบสี่ปี ผมสั้นเล็กนุ่มสลวยยาวถึงกลางหลัง วงหน้ารูปไข่เรียวสะอาดดูหมดจด คิ้วเรียวโค้งขนานกับดวงตากกลมโตฉายแววฉลาดและเฉียบคม ปลายจมูกเล็กที่โด่งเป็นสันอย่างสวยงามรับกับเรียวปากอímรูปกระชับที่อมชมพูอย่างเป็นธรรมชาติ

ผิวขาวออกเหลืองตามแบบของสาวเอเชียดูงดงาม ประกอบกับรูปร่างบางที่ซ่อนอยู่ในชุดนอนสีสะอาดคลุมทับ ด้วยเสื้อคลุมแบบญี่ปุ่นอย่างมิดชิด ดูเรอน่าทะนุถนอมและเข้า ยวนกลมกลึงด้วยรูปร่างที่ไม่อ้วนไม่พอม ไม่สูงไม่ต่ำกำลัง เหมาะ

หล่อนไม่เข้าใจว่าทำไมภรรยาของเขาออกจะสวยงาม ถึงขนาดที่ผู้หญิงอย่างหล่อนเห็นแล้วยังต้องอิจฉา แต่เพราะ อะไรถึงไม่สามารถจะคลั่งดวงใจของเขาเอาไว้ได้ หรือเป็น เพราะว่าเธออาจจะมียะไรบกพร่องจนเขาไม่สามารถจะหยุดลง ที่เธอได้

“ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ ฉันชื่อชายาคะ เป็นภรรยาของคุณ สารทซ์..”

เธอแนะนำชื่อและตำแหน่งของเธออย่างไม่รีรอ

“คุณยังดูเด็กกว่าที่ฉันคิดไว้มากนะคะ แล้วก็สวยงาม มากด้วย..”

ธัญญาเอ่ยปากชมพลางกวาดมองเรื่องราวบางอย่างอีกครั้ง ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

“สาวใช้ขอลากลับบ้านค่ะ ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าเพราะ อะไร ตอนนี้ที่นี่เลยไม่มีใครอยู่แม้แต่คนสวนกับคนขับรถ..”